

rozhodnutí rozepře závažných, právem jest řízení soudu druhé stolice vytýkána neúplnost řízení, jest tedy i podle čís. 2 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn.

Čís. 9377.

I za stížení budoucího zaopatření jest dáti náhradu. Odbytné jest vyměření jistinou, nemá-li škůdce nic proti tomu, nebo jsou-li pro to závažné důvody.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Rv II 96/29.)

Nezletilý žalobce domáhal se na žalovaném z důvodu náhrady škody bolestného a náhrady za budoucně ušlý výdělek. *Procesní soud první stolice* přiznal žalobci kromě bolestného též náhradu 8000 Kč za zmenšenou způsobilost k budoucímu výdělku. *Dovolací soud* k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Okolnost, že žalobce v čase žaloby i bez úrazu nebyl k výdělku způsobilým, jest bez významu, poněvadž odškodné bylo přiřknuto jako náhrada za zmenšenou způsobilost k budoucímu výdělku. Jest sice samozřejmé, že nelze v každém případě již předem tuto ujmu stanovití číselně. Avšak právě to, že důkaz o sporné výši této újmy nelze vůbec provést, jest jedním z předpokladů § 273 c. ř. s. K tomu, že lze očekávati, že se zdravotní stav žalobcův a tím jeho způsobilost k duševnímu povolání v budoucnostilepší, první soud při volné úvaze přihlížel. Jsou proto odvolatele vyvody v té příčině úplně bez významu, an první soud na základě znalceva posudku měl za jisté, že u žalobce zůstanou trvalé následky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o náhradu za budoucně ušlý výdělek, je poukázati k tomu, že slova zákona (§ 1325 obč. zák.) nelze vykládati tak úzce, že tím míněn je výdělek, o který žalobce následkem poškození v budoucnosti přijde. Nejde jen o to, nýbrž i o stížení budoucího zaopatření následkem poškození, jak zřejmo z předpisu § 1326 obč. zák. Tento předpis jest v těsné souvislosti s předcházejícím paragrafem. I za stížení budoucího zaopatření jest dáti náhradu (Ehrenzweig, *Privatrecht* § 392, odst. 2) a že zaopatření žalobce bude obtížnější následkem poranění, o tom nelze pochybovati, ano je zjištěno, že u něho potrvá zmenšená způsobilost k duševní práci. Jest pravda, že náhrada za budoucně ušlý výdělek se pravidelně poskytuje důchodem. Ale není vyloučeno žádati odbytné určitou jistinou, když povinný proti tomu nic nemá nebo když jsou pro to závažné důvody (Ehrenzweig na citovaném místě, Randa, *Schadenersatz* str. 215). V souzeném případě žádá žalobce odbytné a žalovaný se proti tomu v první stolici nebránil. Že odbytné jest pro něho

i pro žalovaného příznivější, je na snadě, třebas to strany neuplatňovaly. Žalobce se bude moci s odbytným snadněji připravit na budoucí povolání a žalovaný bude ušetřen starosti o placení důchodu, který by snad byl povinen platiti po celý život poškozeného. O přiměřenosti odbytného nelze provésti důkaz, jak správně praví odvolací soud. Vyměřily-li je nižší soudy použitím § 273 c. ř. s. na 8.000 Kč, nelze je uznati za přemrštěné.

Čís. 9378.

Třebaže jest společnost s r. o. zapsána v Německu, jediným společníkem však jest Svaz Sovětských Socialistických Republik, jest k tomu, by byl zapsán v tuzemsku pobočný závod, třeba průkazu vzájemnosti se Svazem Sovětských Socialistických Republik.

Není přípustna firma německo-ruská společnost s r. o., je-li jediným společníkem Svaz Sovětských Socialistických Republik.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R I 393/29.)

Rejstříkový soud uložil společnosti: »Derutra- Deutschrussische Lager und Transportgesellschaft m. b. H. v Hamburku«, by do čtyř neděl předložila doklad o vzájemnosti se Svazem Sovětských Socialistických Republik, poněvadž průkaz vzájemnosti s německým spolkovým státem Hamburg nestačí, ježto sice jest společnost zapsána v obchodním rejstříku úředního soudu v Hamburku, však z opovědi a z jejích příloh patrné, že jediným společníkem jest Svaz Sovětských Socialistických Republik, takže obchody ve skutečnosti provozuje a i zdejším tuzemským závodem má provozovati tento stát, pročež nutno zjistiti, zda dbá vzájemnosti. Při tom se již nyní připomíná, že firma, jak má býti zapsána, neodpovídá nyní pravdě (§ 5 zák. o společnostech s r. o.) pokud jest označována společnost ve firmě jako německo-ruská, ježto jediným společníkem jest nyní pouze SSSR. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Ke správným, stavu věci i zákonu hovícím důvodům napadeného usnesení, na které se stěžovatelka odkazuje, dodává se jen ještě toto: Podle opovědi a podle jejích příloh jest jediným majitelem veškerých kmenových vkladů a tudíž jediným společníkem Svaz Sovětských Republik, nejde tedy v pravdě o německo-ruskou společnost, nýbrž výhradně o ruskou společnost a náleží tedy ve skutečnosti tato společnost ke státu ruskému, byť i měla své sídlo v Hamburku. Jelikož ruský stát v tuzemsku má provozovati obchody tuzemským závodem, jest, hledíc k předpisu § 108 čís. 4 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a § 33 obč. zák. nutno zjistiti, zda jest dbáno vzájemnosti a průkaz o tom musí podle § 22 min. nařízení ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. podati opovídatelka. Právem proto požaduje napadené usnesení výkaz o vzájemnosti. Firma, jak má býti zapsána, neodpovídá za daných okolností pravdě, an jediným společníkem firmy jest ruský stát, neboť tu takto schází podklad k označení firmy jako německo-